

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobkyně: **Pražská strojírna a. s.**
IČO 60193298
sídlem Mladoboleslavská 133, 190 17 Praha 9
zastoupena Mgr. Ester Šamajovou, advokátkou
sídlem Křížkovského 10/617, 712 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2022, č. j. UOOU-02029/22-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2022, č. j. UOOU-02029/22-3, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ester Šamajové, právní zástupkyně žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2022, č. j. UOOU-02029/22-3, kterým žalovaný přikázal žalobkyni podle § 16a odst. 6 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí vyřídila v celém rozsahu žádost žadatele ze dne 20. 9. 2019. Touto žádostí požadoval žadatel po žalobkyni poskytnutí plného znění všech smluv uzavřených mezi žalobkyní a advokátem JUDr. X. a dále všech smluv uzavřených mezi žalobkyní a společností HSP & Partners, advokátní kancelář, v.o.s., za období od roku 2014 do dne podání žádosti. Dále žadatel požadoval poskytnout u každé smlouvy informaci, zda je smlouva platná a v jakém finančním rozsahu byla čerpána.

II. Řízení předcházející podané žalobě a napadené rozhodnutí

2. Žadatelovu žádost o poskytnutí informací z 20. 9. 2019 vyřídila Pražská strojírna a. s. (nynější žalobkyně) dopisem ze dne 30. 9. 2019, kterým ji s odkazem na § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona odložila, dále část požadovaných informací sdělila (byť podle vlastního vyjádření neučinila „v režimu“ informačního zákona) a požadované smlouvy neposkytla. Hlavním důvodem pro nevyhovění žádosti bylo, že Pražská strojírna a. s. není podle svého názoru povinným subjektem podle informačního zákona (tedy veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 informačního zákona). Proti tomuto rozhodnutí se žadatel odvolal. Představenstvo Pražské strojírně a. s. toto rozhodnutí potvrdilo (původní napadené rozhodnutí).
3. Městský soud v Praze následně toto původní napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení (rozsudek městského soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 11 A 197/2019 – 43). Tento rozsudek poté zrušil Nejvyšší správní soud a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 340/2020 – 57). Důvodem byla změna informačního zákona v průběhu soudního řízení, v jejímž důsledku přešla působnost z Pražské strojírně a. s. na jiný správní orgán ve smyslu § 69 soudního řádu správního, konkrétně na Úřad pro ochranu osobních údajů. Městský soud měl proto v dalším řízení jednat s Úřadem pro ochranu osobních údajů jako s žalovaným a s Pražskou strojírnou a. s. jako s osobu zúčastněnou na řízení.
4. Po novém projednání žaloby městský soud zrušil původní napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 27. 5. 2021, č. j. 11 A 197/2019 – 98). Nejvyšší správní soud posléze tento rozsudek opět zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 16. 9. 2021, č. j. 3 As 197/2021 – 57). NSS městskému soudu vytkl, že neprovedl řádně tzv. pětistupňový test vyplývající z nálezů Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, ve věci Letiště Praha, sloužící ke zhodnocení, zda je posuzovaný subjekt veřejnou institucí ve smyslu informačního zákona. Městský soud se zabýval pouze kritérii stanovenými v nálezů Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ve věci obchodní společnosti ČEZ, a. s., toto posouzení však musí doplnit i o kritéria vycházející z nálezů Letiště Praha.
5. Napotřetí rozhodl městský soud usnesením ze dne 13. 1. 2022, č. j. 11 A 197/2019 – 150, tak, že žalobu odmítl, jelikož podle něj Pražská strojírna a. s. není povinným subjektem. Toto usnesení NSS napotřetí zrušil, zároveň zrušil i původní napadené rozhodnutí představenstva Pražské strojírně a. s. a věc vrátil k dalšímu řízení (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 46/2022 – 42). V tomto rozsudku NSS sám posoudil, zda je Pražská strojírna a. s. veřejnou institucí, a dospěl k závěru, že jí je. Pro posouzení této otázky použil NSS kritéria vycházející z nálezů ČEZ a nálezů Letiště Praha.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

6. NSS měl za splněné kritérium vycházející z nálezu ČEZ (majetková účast státu či jiné veřejnoprávní korporace), jelikož jediným akcionářem společnosti Pražská strojírna a. s. je Dopravní podnik hl. m. Prahy, jehož jediným akcionářem je hlavní město Praha.
7. Dále se NSS zabýval pěti kritérii vycházejícími z nálezu Letiště Praha: 1) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního jednání), 2) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát/územně samosprávný celek, či nikoliv; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejným institucím), 3) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem/územně samosprávným celkem, či nikoliv; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), 4) existenci či neexistenci dohledu nad činností instituce (existence dohledu je typická pro veřejnou instituci) a 5) veřejný či soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).
8. První kritérium považoval NSS za splněné. Pražská strojírna a. s. sice vznikla soukromoprávním jednáním, ale rozhodující vliv na jejím vzniku mělo hlavní město Praha jako jediný akcionář Dopravního podniku hl. m. Prahy, který je jediným akcionářem Pražské strojírny a. s.
9. Splněné je rovněž druhé a třetí kritérium. Zakladatelem Pražské strojírny a. s. je zprostředkovaně územně samosprávný celek, který je nepřímo také tím, kdo vytváří její orgány.
10. V důsledku majetkové struktury je splněno i čtvrté kritérium. Pražská strojírna a. s. podléhá nepřímému ovládnutí hlavního města Prahy, které nad na Pražskou strojírnu a. s. dohlíží.
11. Splněno je rovněž páté kritérium. Pražská strojírna a. s. sice podniká za účelem zisku, není přímo financována převážně z veřejných prostředků a nepodílí se na výkonu veřejné moci, ale plní klíčovou roli pro Dopravní podnik hl. m. Prahy, pro který vyvíjí, vyrábí a opravuje kolejové konstrukce, výhybkové systémy apod. Jejimi dalšími významnými zákazníky jsou jiné dopravní podniky. Tyto dopravní podniky přitom plní veřejný účel. Pražská strojírna a. s. tak zastává společensky významnou veřejnou úlohu, jejíž význam nesnižuje to, že ji plní na základě soukromoprávních kontraktů.
12. Po tomto zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu rozhodoval ve správním řízení nynější žalovaný, který rozhodnutím napadeným touto žalobou uložil nynější žalobkyni vyřídit žadatelovu žádost o poskytnutí informací (viz bod 1 výše).
13. V odůvodnění žalovaný nejprve shrnul procesní vývoj případu. Poté se zabýval povahou opravných prostředků podaných žadatelem. Podle žalovaného žalobkyně ve sdělení ze dne 30. 9. 2019 nejen chybně popřela svoji povinnost poskytovat informace, čímž chybně aplikovala institut odložení žádosti, ale ani nevydala rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, neboť některé informace žadateli poskytla. Pokud by žalobkyně nebyla povinným subjektem, nemohla by žadatelova žádost iniciovat postup podle informačního zákona a žádost by nemohla být odložena.
14. Žalovaný posoudil podání žadatele ze dne 15. 10. 2019 s názvem „odvolání“ jako stížnost proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, protože žalobkyně zůstala nečinná tím, že neodmítla část žádosti.
15. Odložení žádosti nemá povahu správního rozhodnutí. Informační zákon v § 15 odst. 1 nepovažuje odložení žádosti za rozhodnutí o jejím odmítnutí. Aplikace správního řádu je na

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

postup při odkládání žádosti prakticky zcela vyloučena podle § 20 odst. 4 informačního zákona. Proto není proti odložení žádosti přípustné odvolání, ale pouze nečinnostní stížnost podle § 16a informačního zákona. S podáním stížnosti počítá i § 16a odst. 3 písm. a), jež upravuje počítání lhůty pro podání stížnosti v případě odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c). Tyto závěry vyplývají i z důvodové zprávy a judikatury (např. z rozsudku NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j 6 Ans 7/2011-94). Posouzením žadatelova podání jako stížnosti nekrátí žalovaný žadatele na jeho procesních právech, ale naopak napomáhá tomu, aby žalobkyně žadatelovu žádost řádně posoudila.

16. Dále se žalovaný zabýval postupem žalobkyně, která původní žádost o informace odložila. Žalobkyně podle žalovaného nesprávně žádost odložila a zároveň svým sdělením ze dne 30. 9. 2019 některé požadované informace poskytla, aniž by o zbytku žádosti vydala řádně odůvodněné rozhodnutí o odmítnutí.
17. Žalobkyně proto podle žalovaného bude muset ve stanovené lhůtě posoudit žadatelovu žádost a rozhodnout o poskytnutí či neposkytnutí informací.

III. Žaloba

18. Žalobkyně se v žalobě nejprve věnovala popisu procesního vývoje této kauzy a zdůraznila, že proti rozsudku NSS ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 46/2022-42, podala ústavní stížnost. Žalobkyně však očekává, že Ústavní soud shledá tuto ústavní stížnost nepřipustnou, protože rozsudek NSS není konečným rozhodnutím ve věci.
19. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že se v něm žalovaný sice nezabýval postavením žalobkyně coby povinného subjektu podle informačního zákona, ale je zřejmé, že se žalovaný řídil závazným právním názorem NSS a považoval žalobkyni za povinný subjekt.
20. Následně žalobkyně přestřela své výhrady proti napadenému rozhodnutí, které lze rozdělit do 2 žalobních bodů.
21. V prvním z nich žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že je povinným subjektem podle informačního zákona, tedy že je veřejnou institucí. Závěry rozsudku NSS ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 46/2022-42, nemohou obstát. Jelikož žalobkyně není povinným subjektem, neměl žalovaný vůbec pravomoc vydat napadené rozhodnutí, které je tak nejen nezákonné, ale i nicotné.
22. Rozsudek NSS koliduje s žalobkyniným právem na informační sebeurčení a s ním souvisejícím právem (a taktéž povinností) poskytovat informace výhradně způsobem a v rozsahu vyžadovaném zákonem, právem na svobodné podnikání a ochranu vlastnictví a právem na spravedlivý proces.
23. Dále se žalobkyně v žalobě věnuje důvodům, proč jí nenáleží postavení povinného subjektu podle informačního zákona. Žalobkyně se ve své argumentaci opírá zejména o nález ČEZ (nález ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16) a o nález Letiště Praha (nález ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06). Veřejnou institucí žalobkyně není z hlediska své formy (jakožto obchodní korporace), svého účelu (podnikání), ani z hlediska konečného akcionáře, jímž je hlavní město Praha, které se ale nepodílí na faktickém fungování žalobkyně a vykonává pouze svá akcionářská práva jako jakýkoliv jiný akcionář.

24. Žalobkyně připouští, že naplňuje některé znaky veřejné instituce. Avšak aby byla povinným subjektem, musí naplňovat všechna kritéria stanovená zákonem a judikaturou. Zejména žalobkyně nenaplnuje kritérium veřejného účelu. Cílem činnosti žalobkyně je zisk v soukromém zájmu, nikoliv plnění účelu v zájmu veřejném. Jelikož je žalobkyně podnikatelským subjektem soutěžícím na trhu se svými konkurenty, byla by její informační povinnost nedůvodným znevýhodněním vůči konkurentům.
25. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně zpochybňuje procesní postup žalovaného. Podle žalobkyně neměl žalovaný posoudit žadatelův opravný prostředek jako stížnost.
26. Z těchto důvodů by měl soud vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí, případně toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Ve svém vyjádření žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že otázka postavení žalobkyně jako povinného subjektu již byla vyřešena rozsudkem NSS ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 46/2022-42, kde se soud podrobně zabýval jednotlivými kritérii určujícími žalobkynino postavení. Na toto posouzení nemá vliv, že žalobkyně podala proti rozsudku NSS ústavní stížnost.
28. Proti argumentaci uvedené ve druhém žalobním bodě žalovaný namítl, že postupoval podle § 37 odst. 1 s. ř. a posuzoval žadatelovo podání podle jeho obsahu bez ohledu na jeho označení. Žalobkyně byla v řízení nečinná, neboť žádost sice odložila a současně část informací poskytla, ale o zbytku žádosti nerozhodla. Proto žalovaný posoudil žadatelovo podání jako stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona.
29. Soud by měl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
31. Soud zároveň vyrozuměl žadatele (Mgr. et Mgr. X., Ph.D., nar. X., bytem P.) o tom, že u soudu probíhá toto řízení, poučil ho o právech osoby zúčastněné na řízení a vyzval ho, aby soudu sdělil do 15 dnů od doručení vyrozumění, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Žadatel na toto vyrozumění nijak nereagoval, a proto mu v tomto soudním řízení nenáleží postavení osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s. ř. s.
32. Žaloba je důvodná.
33. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítá, že není povinnou osobou podle informačního zákona.
34. Soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou, jelikož otázku postavení žalobkyně coby povinné osoby NSS vyřešil již v předchozím průběhu řízení a dospěl k závěru, že žalobkyně povinnou osobou je (dokonce NSS řešil tuto otázku ve vztahu k totožné žádosti o informace, o kterou jde i v nyní řešeném případě).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

35. Na úvod soud předesílá, že Ústavní soud odmítl žalobkyninu ústavní stížnost proti rozsudku NSS ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 As 46/2022 – 42, jako nepřipustnou pro předčasnost, protože NSS věc vrátil do správního řízení (usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2022, sp. zn. II. ÚS 1889/22). Ústavní stížnost zmiňovaná žalobkyní tak neměla na řešení této věci žádný vliv.
36. Jak sama žalobkyně uvádí, otázkou žalobkynina postavení se správní soudy zabývaly již v předcházejícím soudním řízení (viz popis procesního vývoje této kauzy v bodech 2 až 11 výše). Nejvyšší správní soud v popsáném rozsudku vyslovil závazný právní názor, podle něhož žalobkyně je veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 informačního zákona, a tedy i povinnou osobou. Soud nyní nevidí důvod se od tohoto právního názoru odchýlovat a žalobkyně ani v žalobě nepřináší tvrzení o nových skutečnostech, které by byly schopny tento právní názor zvrátit.
37. Žalobkyně pouze znovu opakuje své argumenty, proč povinnou osobou není. S žalobkyninou argumentací se však již vypořádal NSS. Soud proto nepovažuje za potřebné znovu se zabývat kritérii určujícími postavení veřejné instituce stanovenými v nálezu ČEZ a v nálezu Letiště Praha, s jejichž naplněním žalobkyně polemizuje. NSS se ve svém rozsudku všemi kritérii zabýval (viz body 38 až 53 rozsudku NSS) a dospěl k závěru, že postavení žalobkyně coby veřejné instituce se odvíjí od převahy znaků, které nemusí být naplněny všechny (viz bod 43 rozsudku NSS), a že žalobkyně je veřejnou institucí.
38. NSS se rovněž vypořádal s žalobkyninou námitkou, že by jí postavení povinné osoby znevýhodňovalo na trhu. V bodě 52 rozsudku NSS vysvětlil, že ochrana žalobkyně z hlediska hospodářské soutěže je zajištěná tím, že povinný subjekt neposkytuje informace, pokud jsou obchodním tajemstvím (§ 9 odst. 1 informačního zákona).
39. Jelikož žalobkyně je povinnou osobou podle informačního zákona, měl žalovaný pravomoc rozhodnout podle § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona, že je žalobkyně povinna do 15 dnů rozhodnout o žádosti o poskytnutí informací. Napadené rozhodnutí tak není nicotné.
40. Dále se soud zabývá druhým žalobním bodem, v němž žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil žadatelovo podání s názvem „odvolání“ ze dne 15. 10. 2019 jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona.
41. Žalovaný je naproti tomu názoru, že žadatelovo podání se mělo takto posoudit podle svého obsahu. Důvodem je, že žalobkyně svým sdělením ze dne 30. 9. 2019 žadateli část požadovaných informací poskytla, část odmítla poskytnout a o části žádosti nevydala rozhodnutí o odmítnutí, a proto byla nečinná.
42. Zmíněná stížnost je upravena v § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, podle něhož může stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Předpokladem pro úspěšné podání této stížnosti tak je, že povinná osoba nerozhodla o odmítnutí zbytku žádosti.
43. Z žadatelovy žádosti plyne, že požádal o poskytnutí 4 okruhů informací: 1) plné znění všech smluv uzavřených mezi žalobkyní a advokátem JUDr. X. za období od roku 2014 do dne podání žádosti, 2) plné znění všech smluv uzavřených mezi žalobkyní a společností HSP & Partners, advokátní kancelář, v.o.s., za období od roku 2014 do dne podání žádosti, 3) u

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

každé smlouvy informaci, zda je smlouva platná, 4) u každé smlouvy informaci, v jakém finančním rozsahu byla čerpána.

44. Skutkovým předpokladem podání stížnosti je, že žalobkyně nerozhodla o odmítnutí alespoň části z těchto 4 okruhů požadovaných informací, ale část požadovaných poskytla. Soud však není schopen z odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumat naplnění zmíněného předpokladu, protože se ve svém rozhodnutí žalovaný omezuje pouze na několikere obecné konstatování, že žalobkyně nerozhodla o odmítnutí zbytku žádosti (viz str. 3 odstavec nad i pod nadpisem „II.“, dále str. 4, str. 5), aniž by žalovaný specifikoval, jakou část informací žalobkyně poskytla, jakou odmítla poskytnout a o jaké části žádosti žalobkyně opomněla rozhodnout odmítnutím. Soud tak není schopen přezkoumat, zda jsou úvahy žalovaného ohledně poskytnutí části informací a nerozhodnutí o odmítnutí zbytku žádosti správné a zda byl na daný skutkový stav správně aplikován § 16a odst. 1 písm. c), tedy zda bylo žadatelovo podání správně posouzeno jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace.
45. Ačkoliv žalobkyně nenamítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, musí k této vadě soud přihlídnout z úřední povinnosti, neboť nedostatek důvodů rozhodnutí brání řádnému přezkumu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 288/2011 Sb. NSS, podle něhož je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti i k vadám uvedeným v § 76 odst. 1 s. ř. s., jestliže brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů).
46. Přestože soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., má pro další postup ve věci význam, zda žalovaný správně posoudil žadatelovo podání jako stížnost, a nikoliv jako odvolání. Soud se proto bude dále věnovat této otázce.
47. Ze sdělení žalobkyně ze dne 30. 9. 2019, kterým žalobkyně vyřídila žádost o informace, plyne, že žadateli sdělila, že s advokátem JUDr. X. od roku 2014 neuzavřela žádnou smlouvu, dále že se společností HSP & Partners, advokátní kancelář, v.o.s., uzavřela několik smluv, uvedla data uzavření těchto smluv, obecně popsala služby poskytované na základě těchto smluv a obecně popsala výši sjednané smluvní odměny. Z toho je patrné, že žalobkyně řádně vyřídila první okruh požadovaných informací (poskytnutí smluv uzavřených s advokátem JUDr. X.), neboť sdělila, že s ním smlouvu neuzavřela, a dále že vyřídila třetí okruh požadovaných informací (sdělení ohledně platnosti smluv), neboť sdělila, že advokátní kancelář poskytuje žalobkyni právní služby na základě smlouvy ze dne 31. 7. 2019 až dosud a předchozí smlouva již není platná.
48. V odůvodnění tohoto sdělení dále žalobkyně sděluje, že se nepovažuje za povinný subjekt, a tento svůj postoj odůvodňuje. Poté žalobkyně uvádí, že její snahou je být maximálně transparentní, proto část požadovaných informací poskytla. Část informací by však neposkytla, i kdyby byla povinnou osobou, jelikož jsou tyto informace obchodním tajemstvím. Závěrem žalobkyně doplňuje, že od roku 2014 využívala vícero subjektů poskytujících právní služby.
49. Ze sdělení žalobkyně ze dne 30. 9. 2019 tak celkově plyne, že žalobkyně nijak neposkytla druhý okruh požadovaných informací (plné znění všech smluv uzavřených mezi žalobkyní a společností HSP & Partners, advokátní kancelář, v.o.s.), a čtvrtý okruh požadovaných informací (výše finančního plnění poskytnutého žalobkyní na základě uzavřených smluv). Soudu však pro absenci odůvodnění napadeného rozhodnutí není jasné, které z těchto

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

informací žalobkyně podle názoru žalovaného odmítla poskytnout a o kterých pouze nevydala rozhodnutí o odmítnutí jejich poskytnutí.

50. Podle názoru soudu je žalobkynino sdělení ze dne 30. 9. 2019 materiálně rozhodnutím o odmítnutí části žádosti (a zároveň částečně poskytnutím informací, viz výše bod 47). Žalobkyně totiž po částečném poskytnutí informací žadateli sdělila, že není povinným subjektem, ale i kdyby jím byla, neposkytla by informace z důvodu obchodního tajemství. V tom lze podle soudu spatřovat vůli žalobkyně částečně odmítnout poskytnutí informací. Proto lze toto sdělení materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí části žádosti (např. rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 115/2014-35), proti kterému je přípustné podat odvolání (§ 16 odst. 1 informačního zákona). Sám žadatel přitom ve svém podání ze dne 15. 10. 2019 s názvem „*odvolání*“ sám upozorňuje, že žalobkynino sdělení ze dne 30. 9. 2019 je podle něj materiálně rozhodnutím o odmítnutí žádosti.
51. Jelikož žalobkyně sdělením z 30. 9. 2019 částečně informace poskytla a zbytek požadovaných informací odmítla poskytnout, nebyla nečinná a proti jejímu postupu se žadatel nemohl bránit stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, kterou lze použít, jen pokud byla informace částečně poskytnuta a o zbytku žádosti nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Žalovaný tak chybně posoudil žadatelovo podání s názvem „*odvolání*“ jako stížnost, čímž zatížil řízení podstatnou vadou, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud by totiž žalovaný posoudil žadatelovo podání správně jako odvolání, nemohl by výrokem napadeného rozhodnutí podle § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona žalobkyni přikázat, aby vyřídila žádost, ale mohl by využít pouze možností daných v § 16 informačního zákona, který žalovanému neumožňuje rozhodnout tímto výrokem.
52. Soud proto považuje postup žalovaného za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, pro něž soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

53. Soud závěrem shrnuje, že shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zároveň shledal v postupu žalovaného podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání rozsudkem podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.
54. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že žalobkyně není povinnou osobou podle informačního zákona. Ve vztahu k žalobkyni (a dokonce i stejné žádosti o poskytnutí informací) již Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobkyně je veřejnou institucí, a tedy i povinnou osobou podle informačního zákona. Soud nevidí důvod se od tohoto právního názoru odchýlovat.
55. Při přezkumu procesního postupu žalovaného nebyl městský soud schopen přezkoumat úvahy žalovaného. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný neměl posoudit žadatelovo podání jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, ale jako odvolání, jak bylo označeno. Žalovaný oproti tomu tvrdí, že byly splněny skutkové předpoklady pro posouzení tohoto podání jako stížnosti – tj. že žalobkyně žádosti částečně vyhověla, částečně odmítla poskytnout informace a částečně o žádosti nerozhodla odmítnutím. Z napadeného

rozhodnutí však není zřejmé, jak k těmto skutkovým závěrům žalovaný dospěl, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

56. Soud je oproti tomu názoru, že žalobkyně vyřídila celou žádost. Žalobkynino sdělení lze materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí části žádosti, neboť jím žalobkyně částečně poskytla informace a částečně sdělila důvody, proč zbytek informací neposkytne. Žalobkyně proto nebyla nečinná a proti jejímu postupu nebylo možné bránit se stížností, ale odvoláním, které by žalovaný nemohl vyřídit výrokem obsaženým v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tak podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí.
57. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení právním zástupcem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4). K této částce je připočtena daň z přidané hodnoty, neboť právní zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.